ΚΥΡΙΑΚΗ
ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» **(Ἀπ. 1,10)**

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 –imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ΄ - Ἔτος Μ΄ Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2587	Κυριακὴ Γ΄ Λουκᾶ (Λουκ. 7,11-16) 8 Ὀκτωβρίου 2023	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

Τὸ θεῖο δῶρο τῆς ζωῆς

«Νεανίσκε, σοὶ λέγω, ἐγέρθητι. Καὶ ἀνεκάθισεν ὁ νεκρὸς καὶ ἤρξατο λαλεῖν, καὶ ἔδωκεν αὐτὸν τῇ μητρὶ αὐτοῦ» (Λουκ. 7,14-15)

Χαίρω, ἀγαπητοί μου, χαίρω ὁ γέρων ἐγὼ ἐπίσκοπος ποὺ βρίσκομαι κοντά σας.

Τί λέει τὸ εὐαγγέλιο σήμερα; (βλ. Λουκ. 7,11-16). Διηγεῖται **ἕνα θαῦμα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ**. Ἕνα μόνο θαῦμα ἔκανε ὁ Χριστός; Ὄχι βέβαια· ἔκανε πολλά. Μετράει κανεὶς τὰ ἄστρα τ᾽ οὐρανοῦ; ἄλλο τόσο μπορεῖ νὰ μετρήσῃ καὶ τὰ θαύματα ποὺ ἔκανε, κάνει καὶ θὰ κάνῃ μέχρι συντελείας τοῦ αἰῶνος ὁ Κύριός μας. Γιατὶ ὁ Χριστὸς δὲν εἶνε ἁπλὸς ἄνθρωπος, ὅπως εἴμαστε ὅλοι ἐμεῖς· **εἶνε καὶ Θεός**, εἶνε τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ πρόσωπα τῆς ἁγίας Τριάδος· Πατήρ, Υἱὸς καὶ ἅγιον Πνεῦμα.

* * *

Ἦταν ἐποχή, τότε στὴν ἀρχὴ τοῦ κόσμου, ποὺ μέσα στὸ χάος δὲν ὑπῆρχε τίποτα. Καὶ αἴφνης ἀκούστηκε τὸ δημιουργικὸ πρόσταγμα τοῦ Πλάστου· *«Γενηθήτω φῶς..., Γενηθήτω στερέωμα...*, Νὰ γίνουν τὰ ἄστρα!...» (Γέν. 1,3,6,14) Καὶ τότε στὸν οὐρανὸ ἔλαμψαν τ᾽ **ἀστέρια**, πλῆθος ἀμέτρητο. Ἕνα δὲ ἀπὸ αὐτά, τὸ λαμπρότερο γιὰ μᾶς, εἶνε **ὁ Ἥλιος**, ποὺ σὲ μέγεθος εἶνε ἕνα ἑκατομμύριο τριακόσες χιλιάδες φορὲς μεγαλύτερος ἀπὸ τὴ Γῆ μας. Τεράστιο φωτεινὸ σῶμα, ποὺ στέλνει τόσο μακριὰ τὸ φῶς καὶ τὴ θερμότητά του· καὶ δωρεάν. Εἶνε τρόπον τινὰ ἡ ΔΕΗ τοῦ ἡλιακοῦ μας συστήματος. Ἂν σβήσῃ ὁ Ἥλιος (ὅπως ἔσβησε τὴ Μεγάλη Παρασκευή, ποὺ *«ἀπὸ ἕκτης ὥρας σκότος ἐγένετο ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν ἕως ὥρας ἐνάτης»* [Ματθ. 27,45. Μᾶρκ. 15,33. Λουκ. 23,44]), θὰ γίνῃ τέτοιο σκοτάδι ποὺ ὅλες μαζὶ οἱ ΔΕΗ τῆς Γῆς δὲν θὰ μποροῦν νὰ τὸ νικήσουν. Συχνὰ ἔρχονται στὸ γραφεῖο μας φτωχοὶ ποὺ παρακαλοῦν νὰ βοηθήσουμε, γιατὶ δὲν ἔχουν νὰ πληρώσουν τὸ λογαριασμὸ καὶ ἡ Δ.Ε.Η. ἡ τσιγγούνα τοὺς ἔκοψε τὸ ρεῦμα...

Νὰ γίνουν λοιπὸν τὰ ἄστρα! καὶ ἔγιναν τὰ ἄστρα. Νὰ γίνῃ ὁ ἥλιος! καὶ ἔγινε ὁ ἥλιος. Νὰ γίνῃ ἡ σελήνη! καὶ ἔγινε ἡ σελήνη. **Νὰ γεμίσῃ ἡ γῆ ἀπὸ ζωή**, τὰ νερὰ ἀπὸ ψάρια, ὁ ἀέρας ἀπὸ πουλιά! καὶ ἔγιναν. Νὰ βγάλῃ ἡ γῆ ζῷα μικρὰ - μεγάλα, ἀπὸ τὸν ἐλέφαντα μέχρι τὸ ἀηδονάκι ποὺ ψάλλει γλυκά. Τέλος, ἀφοῦ ὁ Θεὸς τὰ ἑτοίμασε ὅλα αὐτά, εἶπε· *«Ποιήσωμεν ἄνθρωπον...»* (Ἑ.ἀ. 1,26)! καὶ ἐμφανίστηκε **ὁ ἄνθρωπος**, τὸ τελειότερο δημιούργημά του.

Εὐτυχισμένοι ζοῦσαν οἱ πρωτόπλαστοι στὸν παράδεισο. Ἀλλὰ κατόπιν ὁ Ἀδὰμ ἁμάρτησε, καὶ ἔτσι μπῆκε στὴ ζωή του **ὁ θάνατος**. Πεθαίνει πλέον ὁ ἄνθρωπος εἴτε ἀπὸ φυσιολογικὴ φθορὰ καὶ γηρατειά, εἴτε ἀπὸ ἀσθένειες ἢ δυστυχήματα ἢ ἐγκλήματα, εἴτε ἀπὸ φυσικὲς καταστροφὲς καὶ θεομηνίες. Ὁ θάνατος καὶ ὁ τάφος μᾶς νικοῦν ὅλους. Ἕνας μόνο τὰ νίκησε αὐτά, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός.

Στὸ σημερινὸ λοιπὸν εὐαγγέλιο τί βλέπουμε. Ἐκεῖνος ποὺ εἶνε ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς, αὐτὸς ποὺ χορηγεῖ στὰ σύμπαντα τὸ θεῖο δῶρο τῆς ζωῆς, αὐτὸς τώρα βρίσκεται **μπροστὰ σὲ ἕνα ἀπὸ τὰ τόσα θύματα τοῦ θανάτου**, σὲ ἕνα νεκρό.

Ὁ Χριστὸς φτάνει στὴν πόλι Ναΐν – πότε· τὴν ὥρα ἀκριβῶς ποὺ ἀπὸ ᾽κεῖ ἔβγαινε μιὰ κηδεία καὶ πήγαινε γιὰ τὴν ταφὴ στὸ κοιμητήριο. Εἶχε πεθάνει τὸ μονάκριβο παιδὶ μιᾶς χήρας καὶ πλῆθος κόσμου συνώδευε τὴν ἀξιοσυμπάθητη μάνα. Ὁ Ἰησοῦς τοὺς σταματᾷ. Βλέπει τὴ χήρα νὰ θρηνῇ, τὴ σπλαχνίζεται καὶ τῆς λέει· Μὴν κλαῖς. Πλησιάζει τὸ φέρετρο, ἀγγίζει τὸ σῶμα τοῦ νεκροῦ παιδιοῦ καὶ προστάζει μὲ ἐξουσία· *«Νεανίσκε, σοὶ λέγω, ἐγέρθητι»*· νέε, σ᾽ ἐσένα τὸ λέω, σήκω! (Λουκ. 7,14). Τότε ἐκεῖ, μπροστὰ στὰ μάτια ὅλων, **ὁ νεκρὸς ἀνακινεῖται, ἀνακάθεται στὸ φέρετρο** κι ἀρχίζει νὰ μιλάῃ. Ὁ ζωοδότης Χριστός, ἀφοῦ τὸν ἀνέστησε, τὸν παραδίδει στὴ μητέρα του. Ὅλοι δοξολογοῦν τὸ Θεό.

Αὐτὰ μᾶς λέει σήμερα τὸ εὐαγγέλιο.

* * *

Γιὰ νὰ εἴμαστε –κι ὄχι ἁπλῶς νὰ λεγώμαστε– **Χριστιανοί**, δὲν ἀρκεῖ, ἀγαπητοί μου, τὸ ὅτι κάποτε βαπτιστήκαμε· ὀφείλουμε καὶ **νὰ ζοῦμε πάντο-**

τε κατὰ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ καὶ **νὰ μετέχουμε στὴ ζωὴ τοῦ Θεοῦ** (στὰ ἄχραντα μυστήρια). Τότε ἔχουμε *«ζωὴν ἐν ἑαυτοῖς»* (Ἰω. 6,53-54), τότε διατηροῦμε τὸ ἀνεκτίμητο δῶρο τοῦ Θεοῦ, τὴ ζωή· τὴ φυσικὴ καὶ τὴν πνευματική, τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς μας. Νὰ προσευχώμαστε λοιπόν, νὰ ἐκκλησιαζώμαστε τακτικὰ τοὐλάχιστον τὶς Κυριακὲς κι ὄχι ν' ἀπουσιάζουμε δίχως λόγο· νὰ εὐγνωμονοῦμε κ' εὐχαριστοῦμε τὸν Κύριο γιὰ τὰ δῶρα του· νὰ μετανοοῦμε κι ἀποζητοῦμε τὸ ἔλεός του καὶ νὰ τὸν παρακαλοῦμε νὰ συγχωρῇ τ' ἁμαρτήματά μας.

Νὰ μένουμε **πιστοὶ στὸ ὄνομά του** καὶ ν' ἀντιστεκώμαστε στὸ ῥεῦμα τῆς ἀπιστίας· νὰ ὁδηγοῦμε τὰ παιδιά μας κοντὰ στὸ Χριστὸ τώρα ποὺ τὰ σχολεῖα ἀλλάζουν χαρακτῆρα καθὼς ὑποβαθμίζεται τὸ μάθημα τῶν θρησκευτικῶν. Ἄλλοτε λειτουργοῦσαν δύο ἐκκλησίες· μία ἡ μεγάλη καὶ κεντρικὴ τῆς ἐνορίας καὶ μία ἡ μικρὴ *«κατ' οἶκον ἐκκλησία»* (Ῥωμ. 16,5. Α' Κορ. 16,19. Κολ. 4,15. Φιλ. 2)· τότε κάθε σπίτι ἦταν μιὰ ἐκκλησία. Πίστευαν καὶ παρακαλοῦσαν τὸ Θεό. Τώρα δυστυχῶς αὐτὸ ἔγινε σπάνιο. Πολλοὶ δὲν πιστεύουν καθόλου στὸ Θεὸ ἢ πιστεύουν ἀόριστα, ἀγνοοῦν τὴν ἁγία Τριάδα, τὸν Πατέρα τὸν Υἱὸν καὶ τὸ ἅγιον Πνεῦμα, αὐτὸν ποὺ **ἔδωσε καὶ δίνει στὸν κόσμο τὴ ζωή**. Ὁ Κύριος εἶπε· *«Ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν ὅτι ὁ τὸν λόγον μου ἀκούων καὶ πιστεύων τῷ πέμψαντί με ἔχει ζωὴν αἰώνιον …μεταβέβηκεν ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τὴν ζωήν»* (Ἰω. 5,24). Ὅποιος λοιπὸν ἐμμένει ἠθελημένα στὴν ἀπιστία καὶ τολμᾷ νὰ δηλώνῃ ἄπιστος, αὐτὸς μόνος του στερεῖται τὴ ζωὴ ποὺ χαρίζει ὁ Θεός, μένει ἑκουσίως στὸ θάνατο.

Ἄλλοι ὅμως, ἀκόμη χειρότερα, ὄχι μόνο τολμοῦν νὰ δηλώνουν ἄπιστοι, ἀλλ' **ἀντιτάσσονται μὲ κακία** στὴν πίστι. Ἀμφισβητοῦν τὴν ἀλήθεια τοῦ Εὐαγγελίου, ἀσεβοῦν στὰ ἱερὰ καὶ ὅσια, βλαστημοῦν τὰ θεῖα. Τὸ δὲ πιὸ θλιβερὸ ποιό εἶνε· ὅτι, ἐνῷ συμβαίνουν ὅλ' αὐτά, ὑγιὴς ἀντίδρασις δὲν ὑπάρχει. Οἱ νόμοι τοῦ Θεοῦ καταπατοῦνται ἀσυστόλως, καὶ ἡ κοινωνία δὲν ἐνοχλεῖται· τ' ἀνέχεται ὅλα σὰν νὰ μὴ βλέπῃ σὰν νὰ μὴν ἀκούῃ τίποτε.

Ἡ στάσι αὐτή, εἴτε προέρχεται ἀπὸ ἀδιαφορία ἢ ἀπὸ δειλία ἢ ἀπὸ συγκατάθεσι καὶ συμφωνία μὲ τὸ κακό, δείχνει **νέκρα, ἀπουσία ζωῆς**. Σὲ παρόμοια περίπτωσι ὁ Χριστός, κάποιον ποὺ ἔλεγε πὼς θέλει νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ, τὸν προέτρεψε μὲ τὰ βαθυστόχαστα ἐκεῖνα λόγια· *«Ἀκολούθει μοι, καὶ ἄφες τοὺς νεκροὺς θάψαι τοὺς ἑαυτῶν νεκρούς»*, ἄφησε δηλαδὴ τοὺς πνευματικὰ νεκρούς (αὐτοὺς τοὺς ἀπίστους ἢ ἀδιαφόρους ἢ ἐχθρικὰ διατεθειμένους) νὰ γηροκομήσουν καὶ νὰ θάψουν τοὺς σωματικὰ νεκροὺς γονεῖς (Ματθ. 8,22. Λουκ. 9,60).

Στὴν Ἀποκάλυψι ὁ Χριστός, ὄχι πλέον μὲ τέτοια ἠπιότητα ἀλλὰ σὲ τόνο αὐστηρὸ ἐλέγχει καὶ γιὰ ν' ἀφυπνίσῃ τὴν κοιμισμένη συνείδησι τοῦ ἁμαρτωλοῦ λέει· *«Οἶδά σου τὰ ἔργα, ὅτι ὄνομα ἔχεις ὅτι ζῇς, καὶ νεκρὸς εἶ. γίνου γρηγορῶν…»*· ξέρω τί ἔχεις κάνει· ἀπ' ἔξω φαντάζεις ζωντανός, κατ' οὐσίαν ὅμως **εἶσαι ἕνας πνευματικὰ νεκρός**· ξύπνα λοιπόν… (Ἀπ. 3,1-2).

* * *

Αὐτὰ εἶχα νὰ πῶς σήμερα, ἀγαπητοί μου.

Τί μᾶς κόστισε –καὶ μᾶς κοστίζει–, ἀδελφοί μου, **ἡ ἁμαρτία;** Θάνατο, σωματικὸ καὶ ψυχικό. Καὶ πῶς ὁ θάνατος μπῆκε στὴ ζωή μας; Μὲ τὴν ἁμαρτία. Νά τὸ κεντρὶ τοῦ θανάτου· *«τὸ κέντρον τοῦ θανάτου ἡ ἁμαρτία»* (Α' Κορ. 15,56), μ' αὐτὴν μᾶς τσίμπησε σὰν ἄλλη σφῆκα καὶ μᾶς φαρμάκωσε. Καὶ ποιό εἶνε τὸ ἀντίδοτο γιὰ τὸ φαρμάκι τῆς ἁμαρτίας; Ἡ **πίστι** καὶ ἡ **ἀγάπη** μας γιὰ τὸ Θεὸ καὶ τὸ συνάνθρωπο.

Κάθε θανάσιμη ἁμαρτία (φιλοδοξία, φιλαργυρία, φιληδονία καὶ τὰ παρακλάδια τους) ἔχουν ἀσφαλῶς σχέσι μὲ τὸ θάνατο καὶ ἀντιστρατεύονται τὴ ζωή. Ἀλλ' ἐὰν ὑπάρχῃ μία ἁμαρτία ποὺ βρίσκεται στὸν ἀντίποδα ἀκριβῶς τοῦ θείου δώρου τῆς ζωῆς, εἶνε **οἱ δολοφονίες καὶ ἐκτρώσεις** καθὼς καὶ οἱ ποικίλοι **τρόποι ἀποφυγῆς τῆς τεκνογονίας**· αὐτὰ ἔχουν στερήσει τὸ φῶς τοῦ ἥλιου σὲ δισεκατομμύρια ἀνθρώπινες ζωές, τὶς ὁποῖες ἔφαγε καὶ τὶς ὁποῖες τρώει καὶ τώρα ἀκόμα τὸ μαῦρο σκοτάδι, καὶ οἱ κραυγὲς καὶ οἰμωγές τους ἀνεβαίνουν στὸ θρόνο τοῦ Θεοῦ ζητώντας ἐκδίκησι (πρβλ. Ἀπ. 6,10).

Θάνατος· νά πῶς ἀμείβει ἡ ἁμαρτία τὰ θύματα, στοὺς σκλάβους της. **Ζωὴ αἰώνιος**· νά τί χαρίζει ὁ Κύριός μας σὲ ὅσους τὸν ἀκολουθοῦν. Διαλέγετε καὶ παίρνετε. *«Τὰ ὀψώνια* (=ὁ μισθός) *τῆς ἁμαρτίας θάνατος, τὸ δὲ χάρισμα τοῦ Θεοῦ ζωὴ αἰώνιος ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν»* (Ῥωμ. 6,23). Ὅποιος ἔχει ἀγάπη, αὐτὸς ἔχει ζωή. *«Ὁ μὴ ἀγαπῶν τὸν ἀδελφὸν μένει ἐν τῷ θανάτῳ».* Καὶ ὅσοι ἀγαποῦμε τοὺς ἀδελφούς μας *«οἴδαμεν ὅτι μεταβεβήκαμεν ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τὴν ζωήν»* (Α' Ἰω. 3,14).

Ὁ Κύριος δὲν θέλει θάνατο. *«Ἐγώ»*, λέει, *«ἦλθον ἵνα ζωὴν ἔχωσι καὶ περισσὸν ἔχωσι»*, ἦρθα στὴ γῆ γιὰ **νὰ ἔχουν ὅλοι ζωὴ** καὶ νὰ τὴ χαίρωνται πλουσίως (Ἰω. 10,10).

Μετάνοια, λοιπόν, ἐξομολόγησι, συμφιλίωσι, ὀρθὴ πίστι, τίμια ἐργασία, **εὐσπλαχνία**, δικαιοσύνη. **Ἀγάπη** καὶ λατρεία στὸ Χριστό, ἀγάπη στὴν Ἐκκλησία, στὴν οἰκογένεια καὶ σ' αὐτὴ τὴ μαρτυρική μας πατρίδα. Ἑλλὰς καὶ Ὀρθοδοξία εἶνε δύο πράγματα ἑνωμένα. **Μείνετε ἑνωμένοι**. Καὶ τότε νὰ εἶστε βέβαιοι, ὅτι ἡ Μακεδονία μας, ἡ χώρα τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ποὺ ἦταν καὶ εἶνε, θὰ μείνῃ πάντα Ἑλληνική.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία, ἡ ὁποία ἔγινε στὸν ἱ. ναὸ Ἁγ. Γεωργίου - Ἀμμοχωρίου - Φλωρίνης τὴν 8-10-1995 πρωί. Καταγραφὴ καὶ σύντμησις 12-9-2023.

Τὸ φυλλάδιο διανέμεται ἀπὸ τὸν Ἱεραποστολικὸ Σύλλογο Κυριακή, τηλ: 23510 22183 – Κατερίνη,
μὲ τὴν εὐλογία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.
Στὸ διαδίκτυο στὸν ἱστότοπο: http://iskiriaki.com

ΚΥΡΙΑΚΗ
ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 –imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ΄ - Ἔτος ΚΓ΄ Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1291[2]	Κυριακὴ Δ΄ Λουκᾶ (Λουκ. 8,4-15) 15 Ὀκτωβρίου 2023 (2006)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

Ὁ λόγος εἶνε σπόρος

«Ἐξῆλθεν ὁ σπείρων τοῦ σπεῖραι τὸν σπόρον αὐτοῦ» (Λουκ. 8,5)

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, ἡ ἁγία μας Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἑορτάζει καὶ πανηγυρίζει τὴ μνήμη τῶν ἁγίων πατέρων ποὺ συγκρότησαν στὴ Νίκαια τῆς Μικρᾶς Ἀσίας τὴν Ἑβδόμη Οἰκουμενικὴ Σύνοδο τὸ 787 μ.Χ.. Τότε θεσπίστηκε ἡ προσκύνησι τῶν εἰκόνων, ποὺ εἶνε ἀρρήκτως συνδεδεμένη μὲ τὸ δόγμα τῆς σαρκώσεως τοῦ Λόγου. Οἱ 365 αὐτοὶ **πατέρες** συνῆλθαν ἐκ περάτων τῆς γῆς, ἀποφάνθηκαν ὅτι ὅποιος δὲν προσκυνᾷ τὶς εἰκόνες καὶ τὸ σταυρὸ εἶνε αἱρετικός, καὶ ἀναστήλωσαν τὶς εἰκόνες.

Εἰς μνήμην τῶν ἁγίων πατέρων τελεῖται σήμερα ἡ θεία λειτουργία. Ἀλλὰ ἡ θεία λειτουργία δὲν εἶνε μόνο θυσία· εἶνε καὶ διδασκαλία. Κατ' αὐτὴν ἀκοῦμε τὴν προτροπὴ *«Λάβετε φάγετε…· πίετε ἐξ αὐτοῦ πάντες»* (Ματθ. 26,26-27), ἀλλὰ προηγουμένως ἀκοῦμε· *«Ὀρθοὶ ἀκούσωμεν τοῦ ἁγίου Εὐαγγελίου»* (θ. Λειτ.). Διότι ὁ Χριστὸς εἶνε ὄχι μόνο ὁ μέγας ἀρχιερεύς, ἀλλὰ καὶ ὁ ῥαββί, ὁ διδάσκαλος. **Ὁ Χριστὸς δίδαξε**. Δίδαξαν βέβαια καὶ ἄλλοι διὰ μέσου τῶν αἰώνων, διδάσκουν, καὶ θὰ διδάσκουν. Ἀλλὰ ὁ Χριστὸς δὲν δίδαξε ὅπως ὁ Σωκράτης καὶ ὁ Πλάτων κι ὁ Ἀριστοτέλης καὶ ὁ Κικέρων, οὔτε *«ὡς οἱ γραμματεῖς»* τῶν Ἰουδαίων (Ματθ. 7,29)· δίδαξε **ὡς αὐθεντία**. Δίδαξε ἁπλᾶ, πολὺ ἁπλᾶ, μὲ εἰκόνες ἀπὸ τὸ φυσικὸ κόσμο καὶ παραδείγματα ἀπὸ τὴ ζωὴ τῶν ταπεινῶν γεωργῶν καὶ ποιμένων. Ἡ διδασκαλία του ὅσο εἶνε ἁπλῆ τόσο εἶνε καὶ βαθειὰ καὶ ὑψηλὴ καὶ πλατειά. **Εἶνε ὁ διδάσκαλος** ἐν ἀπολύτῳ ἐννοίᾳ, ὁ μόνος διδάσκαλος, τὸν ὁποῖο πρέπει ν' ἀκοῦμε.

Εὐτυχεῖς ἐκεῖνοι ποὺ ἀκοῦνε τὸ λόγο του καὶ διαβάζουν τὸ Εὐαγγέλιό του· δυστυχεῖς ἐκεῖνοι ποὺ δὲν τὸ διαβάζουν, καὶ ἀκόμη δυστυχέστεροι ἐκεῖνοι ποὺ ἐνῷ τὸ ἀκοῦνε δὲν τὸ ἐφαρμόζουν. Ὁ λόρδος Βύρων εἶχε πεῖ· ἄνθρωπος πού, ἐνῷ διαβάζει τὸ Εὐαγγέλιο, δὲν τὸ ἐφαρμόζει, προτιμότερο νὰ μὴ ἐγεννᾶτο.

Θέλετε, ἀγαπητοί μου, νὰ θαυμάσετε τὴ διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ, ν' ἀπολαύσετε τὸ ὕψος της; Ἀνοῖξτε σήμερα τὸ κατὰ Λουκᾶν Εὐαγγέλιο, διαβάστε τὸ 8ο κεφάλαιο, καὶ ἐντρυφῆστε στὴν ὡραία παραβολὴ ποὺ ἀκούσαμε πρὸ ὀλίγου. Εἶνε **ἡ παραβολὴ τοῦ σπορέως**. Πόσο ἁπλῆ εἶνε! Τί λέει ἐκεῖ ὁ Κύριος;

Βγῆκε ὁ γεωργὸς μὲ τὸ δισάκκι γεμᾶτο **σπόρο** καὶ πῆγε στὸ χωράφι του. Ἔσπειρε δεξιὰ - ἀριστερά, πάνω - κάτω· δὲν ἄφησε γωνιὰ ἄσπαρτη. Τὸ ἀποτέλεσμα· ἐνῷ ὁ σπόρος ἦταν ἐκλεκτός, ἀπὸ τὰ τέσσερα μέρη τοῦ σπόρου ἕνα μόνο ῥίζωσε βλάστησε ὡρίμασε καὶ καρποφόρησε, τὰ ἄλλα ἔμειναν ἄκαρπα.

Ἡ παραβολὴ αὐτὴ εἶνε **ἀνεξάντλητη σὲ διδάγματα**· ὄχι μόνο πνευματικά, πρακτικὰ καὶ κοινωνικά, ἀλλὰ καὶ φιλοσοφικὰ - παιδαγωγικά. Δύο νεαροὶ δάσκαλοι τῆς περιφερείας Κοζάνης ἔβγαλαν ἕνα μικρὸ βιβλίο, στὸ ὁποῖο ἐξετάζουν τὴν παραβολὴ ἀπὸ πλευρᾶς παιδαγωγικῆς καὶ ἀναλύουν τοὺς τύπους ποὺ περιέχει.

Ἐγὼ θὰ ἐπιστήσω τὴν προσοχή σας στὴν ἀρχὴ τῆς παραβολῆς, ποὺ λέει ὅτι ὁ Κύριος *«ἐξῆλθεν»* ὡς γεωργὸς νὰ σπείρῃ *«τὸν σπόρον αὐτοῦ»* (Λουκ 8,5). Ὁμιλεῖ **περὶ σπόρου**.

* * *

Ποιός δὲν εἶδε σπόρο; Τί εἶνε σπόρος; Ὑπάρχει σπόρος φυσικὸς καὶ σπόρος ὑπερφυσικός.

● Ὁ **φυσικὸς σπόρος** εἶνε γνωστός. Ὑπάρχουν σπόροι πολὺ μικροί, σὰν τὸ κεφάλι μιᾶς καρφίτσας. Κι ὅμως μέσα στὸ μικρὸ ἐκεῖνο σπόρο ὑπάρχει ὁλόκληρο ἐργοστάσιο καὶ χημεῖο. Ἀπὸ ἕνα μικρὸ σπόρο φυτρώνει στὴ γλάστρα σου ἕνα πολύχρωμο ἄνθος ποὺ εὐωδιάζει. Ἀπὸ ἄλλους σπόρους βγαίνουν δέντρα μεγάλα εὐσκιόφυλλα καὶ καρποφόρα, βγαίνουν δάση ἀπέραντα. Μικρὸ εἶν' αὐτό; Ἕνας σπόρος εἶνε ἕνα θαῦμα. Ὅλοι οἱ γεωπόνοι καὶ ἄλλοι ἐπιστήμονες νὰ μαζευτοῦν, δὲν μποροῦν νὰ μᾶς

φτειάξουν ἕνα σπόρο. Εἶνε μυστήριο μεγάλο. Θαυμάζουν οἱ ἄνθρωποι τοὺς πυραύλους· ἀλλὰ ἕνας σπόρος εἶνε πιὸ θαυμαστός, διότι μέσα σ' αὐτὸν ὑπάρχει **ἡ δύναμι τῆς ζωῆς**. Πόσο τυφλοὶ εἴμαστε καὶ δὲν βλέπουμε!

Παλαιότερα στὴν Αἴγυπτο, ἐκεῖ ποὺ εἶνε οἱ Πυραμίδες, Ἄγγλοι ἀρχαιολόγοι ἔσκαψαν καὶ βρῆκαν τὸν τάφο ἑνὸς φαραώ. Εἶχε ταφῆ πρὸ τριῶν χιλιάδων ἐτῶν. Μέσα στὸν τάφο βρέθηκαν πολλὰ ἀντικείμενα, χρυσᾶ καὶ ἀσημένια περιδέραια κ.λπ.. Μεταξὺ τῶν ἄλλων βρῆκαν, μέσα σὲ ἕνα χρυσὸ βάζο, σπόρους σιτάρι. Κάποιος ἀρχαιολόγος εἶπε· Ἆραγε ὁ σπόρος αὐτὸς νὰ ἔχῃ τὴ δύναμι νὰ φυτρώσῃ;... Πῆραν ἀπὸ αὐτὸν καὶ ἔσπειραν, καὶ πρὸς κατάπληξιν ὅλων **ὁ σπόρος ἐκεῖνος φύτρωσε!** Τρεῖς χιλιάδες χρόνια κράτησε μέσα του ζωή.

Θέλεις **θαύματα**, ἄνθρωπε; Ῥῖξε ἕνα βλέμμα γύρω σου στὴν θεία δημιουργία. Τὸ κάθε τι μαρτυρεῖ, ὅτι ὑπάρχει Θεός, ὅτι ἐκεῖνος εἶνε *«ὁ ποιῶν θαυμάσια μόνος»* (Ψαλμ. 71,18).

● Ἀλλ' ἐκτὸς ἀπὸ τὸν φυσικὸ ὑπάρχει καὶ ὁ **ὑπερφυσικὸς σπόρος**. Ποιός εἶν' αὐτός; Εἶνε **ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ**, τὰ λόγια ποὺ κηρύττονται στὴν ἐκκλησία, τὰ λόγια τοῦ Εὐαγγελίου. Θέλετε νὰ δῆτε τὴ δύναμι αὐτοῦ τοῦ σπόρου;

√ Κάποτε ἕνας νέος 17-18 ἐτῶν, πάνω στὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας του καὶ κληρονόμος μεγάλης περιουσίας, μπῆκε στὴν ἐκκλησία. Μπῆκε μὲ πίστι, ὄχι ἀδιάφορος ὅπως ἐμεῖς. Ὁ ἱερεὺς διάβασε τὸ εὐαγγέλιο τῆς ἡμέρας ἐκείνης, ποὺ ἔλεγε· *«...Πώλησόν σου τὰ ὑπάρχοντα καὶ δὸς πτωχοῖς...»* (Ματθ. 19,21). Ὅταν ὁ νέος ἄκουσε τὰ λόγια αὐτὰ δὲν εἶπε «Αὐτὸ εἶνε γιὰ τοὺς ἄλλους». Εἶπε· «Αὐτὸς ὁ λόγος εἶνε γιὰ μένα». Καὶ μόλις βγῆκε ἀπὸ τὸ ναό, πῆγε στὸ σπίτι ἀποφασισμένος· πούλησε ὅλη τὴν περιουσία του, τὴ μοίρασε στοὺς φτωχοὺς τῆς Ἀλεξανδρείας, καὶ μετὰ ἔφυγε στὴν ἔρημο, ὅπου ἔζησε τὴν ὑψηλότερη ζωή· διότι *«τοῖς ἐρημικοῖς ζωὴ μακαρία ἐστὶ θεϊκῷ ἔρωτι πτερουμένοις»* (ἀναβ. πλ. α'). Ἔζησε ἐκεῖ 85-90 χρόνια περίπου. Τέλος παρέδωσε στὸ Θεὸ τὴν ψυχή του, καὶ τὸ παράδειγμά του μένει στοὺς αἰῶνες. Καὶ αὐτὸς εἶνε **ὁ Μέγας Ἀντώνιος**. Ἀπὸ ἕνα λόγο τῆς Γραφῆς φύτρωσε τὸ οὐράνιο αὐτὸ δέντρο.

√ Θέλετε ἕνα ἀκόμη παράδειγμα; Κάποιος ἄλλος νέος εἶχε ζήσει ζωὴ ἀκάθαρτη. Ζωηρὸς ὅπως ἦταν, βούτηξε βαθειὰ μέσα στὴν ἁμαρτία. Μιὰ μέρα πῆγε κι αὐτὸς στὴν ἐκκλησία, ἀλλὰ μὲ ὑπεροψία καὶ κριτικὴ διάθεσι ἀπέναντι στὰ θεῖα καὶ ἱερά. Ὅταν μπῆκε στὸ ναὸ ἄκουσε νὰ κηρύττῃ ἀπὸ τὸν ἄμβωνα ὁ ἐπίσκοπος, ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγάλους διδασκάλους τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ νέος, παρὰ τὴ διαφθορά του, εἶχε καλὴ καρδιὰ καὶ ὁ λόγος τοῦ ἐπισκόπου ἔπιασε στὴν ψυχή του. Ἀπὸ τὰ λόγια ἐκεῖνα σιγὰ - σιγὰ ἄλλαξε, καὶ τέλος ἔγινε πιστὸς καὶ ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους πατέρες τῆς Ἐκκλησίας. Καὶ στὴν περίπτωσι αὐτὴ ἀπὸ τὰ λόγια τοῦ Εὐαγγελίου φύτρωσε ἕνα οὐράνιο δένδρο, ποὺ ὀνομάζεται **ἅγιος Αὐγουστῖνος**, αὐτὸς τοῦ ὁποίου κ' ἐγὼ ἀναξίως φέρω τὸ ὄνομα.

Καὶ πολλὰ ἄλλα σημερινὰ παραδείγματα δείχνουν, ὅτι **ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ** ἐξακολουθεῖ νὰ **φέρνῃ κοσμογονία** σὲ ἐκλεκτὲς ψυχές.

Αὐτὸ τὸ λόγο, αὐτὸ τὸ σπόρο, σπέρνουμε κ' ἐμεῖς. Δὲν ἔχουμε ἄλλο ὅπλο. Εἶνε ὁ λόγος ποὺ ἔσπειρε ὁ Χριστός, ὁ λόγος ποὺ ἔσπειρε ὁ ἀπόστολος Παῦλος, ὁ λόγος ποὺ ἔσπειρε ὁ Μέγας Βασίλειος καὶ ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος, ὁ λόγος ποὺ κήρυξαν οἱ πατέρες καὶ τῆς Ἑβδόμης Οἰκουμενικῆς Συνόδου, τῶν ὁποίων τὴ μνήμη ἑορτάζουμε σήμερα. **Αὐτὸ τὸ λόγο θὰ κηρύττουμε**, μὲ τὴν ἀκράδαντη πίστι, ὅτι αὐτὸς θὰ νικήσῃ στὸ τέλος. Ὑπάρχουν ἀσφαλῶς κ' ἐκεῖνοι πού, καὶ ὁ Χριστὸς νὰ κατέβαινε πάλι στὴ γῆ, δὲν θὰ τὸν ἄκουγαν· πάντοτε ὅμως θὰ ὑπάρχῃ καὶ ἡ ἀγαθὴ γῆ.

* * *

Πρὶν τελειώσω, θέλω νὰ στραφῶ κυρίως **πρὸς τοὺς νέους μας**, ποὺ ἀποτελοῦν τὴν αὐριανὴ ἐλπίδα, γιὰ νὰ τοὺς πῶ τὰ ἑξῆς.

Ἔξω ἀπὸ τὸ Πανεπιστήμιο Ἀθηνῶν ὑπάρχουν δύο ἀγάλματα. Τὸ ἕνα εἶνε τοῦ **Γρηγορίου τοῦ Ε'** πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, ποὺ ἀπαγχόνισαν οἱ Τοῦρκοι στὴν πύλη τοῦ πατριαρχείου καὶ τὸ αἷμα τῆς θυσίας του ἔγινε σπόρος γιὰ νὰ βλαστήσῃ ἡ ἐλευθερία μας. Τὸ ἄλλο εἶνε τοῦ **Ῥήγα Φεραίου**, ποὺ μὲ τὰ κηρύγματα, τὶς προκηρύξεις καὶ τὰ θούριά του ἔσπειρε σπόρο λευτεριᾶς. Πολλὲς φορὲς τὰ παιδιὰ τῆς Ἑλλάδος, κ' ἐγὼ ὡς φοιτητὴς καὶ μεγάλος ἀκόμα, βλέποντας τὸ ἄγαλμα αὐτὸ σταθήκαμε καὶ διαβάσαμε ἀπὸ κάτω· «Ἔσπειρες ἀρκετὸ σπόρο, καὶ ὁ σπόρος σου θὰ φυτρώσῃ». Ἀπὸ τὸν σπόρο αὐτῶν τῶν δύο βλάστησε ἡ ἐθνική μας ἐλευθερία.

Χρόνια κ' ἐγὼ σπέρνω τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ σὲ χωριὰ καὶ πολιτεῖες. Δὲν κουράστηκα, διότι γνωρίζω, ὅτι ὁ σπόρος αὐτὸς κάποτε θὰ δώσῃ γλυκεῖς καρπούς. Τὸν σπόρο αὐτὸν θὰ ἐξακολουθήσω νὰ σπέρνω μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Κυρίου καὶ τὶς προσευχὲς ὅλων σας, καὶ πιστεύω ὅτι **αὐτὸς τελικῶς θὰ νικήσῃ**, πρὸς δόξαν καὶ λατρείαν τοῦ Χριστοῦ, πρὸς ἔπαινον τῆς πατρίδος, καὶ πρὸς εὐλογίαν τῶν Χριστιανῶν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία, ποὺ ἔγινε στὸν ἱ. ναὸ Ἁγ. Παντελεήμονος Φλωρίνης τὴν 13-10-1968 πρωὶ μὲ ἄλλο τίτλο. Καταγραφὴ καὶ σύντμησις 15-10-2006, ἐπανέκδοσις 6-9-2023.

Τὸ φυλλάδιο διανέμεται ἀπὸ τὸν Ἱεραποστολικὸ Σύλλογο Κυριακή, τηλ: 23510 22183 – Κατερίνη,
μὲ τὴν εὐλογία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.
Στὸ διαδίκτυο στὸν ἱστότοπο: http://iskiriaki.com

ΚΥΡΙΑΚΗ
ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 –imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ΄ - Ἔτος Μ΄ Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2588	Κυριακὴ ΣΤ΄ Λουκᾶ (Λουκ. 8,26-39) 22 Ὀκτωβρίου 2023	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

Ὑπάρχει δαιμονικὸς κόσμος;

Τὸ εὐαγγέλιο σήμερα (βλ. Λουκ. 8,26-39) κάνει λόγο, ἀγαπητοί μου, γιὰ κάποιον δαιμονισμένο.

Τί θὰ πῇ δαιμονισμένος; Ἄνθρωπος ποὺ τὸν κυρίευσε δαιμόνιο. Πολλοὶ θεωροῦνται ἐλεύθεροι ἀλλὰ κατ᾽ οὐσίαν εἶνε δοῦλοι τῶν παθῶν τους· καὶ αὐτὸς φαινόταν ἐλεύθερος ἀλλὰ στὴν πραγματικότητα **βρισκόταν ὑπὸ τὴν κατοχὴ** δαιμόνων. Ὅπως μία χώρα ὅσο βρίσκεται ὑπὸ κατοχὴν δὲν μπορεῖ ν᾽ ἀναπτύξῃ δική της ἐλεύθερη ζωή, ἔτσι κι ὁ ἄνθρωπος αὐτός. Δὲν ἦταν ἐλεύθερος, ὅ,τι ἔλεγε καὶ ἔκανε ἦταν κατ᾽ ἐπιταγὴν τῶν δαιμονίων· ἦταν τρόπον τινὰ **ἕνα ρομπότ**. Ἔκανε πράγματα παράλογα καὶ τρομερά· σὲ ὥρα κρίσεως τοῦ δαιμονισμοῦ ἔπεφτε ἄλλοτε στὴ φωτιὰ καὶ ἄλλοτε στὸ νερό, καὶ μόλις ποὺ προλάβαιναν οἱ δικοί του νὰ τὸν σώσουν. Δυστυχισμένος αὐτός, ἀκόμη πιὸ δυστυχισμένος ὁ πατέρας του.

–Ἄκου ἐκεῖ! θὰ πῇ ἕνας ἄπιστος· νὰ ἔρχεσαι σὺ τώρα, στὸν αἰῶνα τῶν πυραύλων, καὶ νὰ μιλᾷς γιὰ δαιμονισμένους… **Παραμύθια!...**

Τί ἔχουμε ν᾽ ἀπαντήσουμε; Δὲν μποροῦμε ἐδῶ ν᾽ ἀναπτύξουμε πλήρως τὰ περὶ δαιμόνων· εἶνε μεγάλο τὸ θέμα. Θὰ πῶ κυρίως 2 - 3 μόνο λόγους ποὺ βεβαιώνουν ὅτι **ἡ ὕπαρξι δαιμονικοῦ κόσμου εἶνε ἀναμφισβήτητη**.

* * *

√ Ἀπόδειξις πρώτη· **ὁ ἑαυτός μας**. Ἂν ἔχουμε τὸ *«γνῶθι σαυτόν»*, θὰ δοῦμε ὅτι καὶ στὸν ἁγιώτερο ἄνθρωπο, καὶ στὸν ἀσκητή, ἔρχονται στιγμὲς τραγικές, ποὺ κλονίζεται ἀπὸ σκέψεις ἀλλόκοτες, δαιμονικές. Τέτοια πράγματα περιγράφει ὁ Ντοστογιέφσκυ στὸ βιβλίο του «Οἱ δαιμονισμένοι»· διαβάστε το. Ὅπως τὸ δέντρο σείεται ἀπὸ σφοδρὸ ἄνεμο, ὅπως τὸ μικρόβιο εἰσχωρεῖ στὸν ὀργανισμὸ καὶ δημιουργεῖ κατάστασι νοσηρή, ὅπως τὸ σκουλήκι τρώει ἐσωτερικῶς τὸν κόρμο, ἔτσι καὶ **ὁ σατανᾶς μᾶς ἐξαπατᾷ μὲ λογισμοὺς** ποὺ ὑποβάλλει· σφαλερὲς ὑποθέσεις, βρωμερὲς φαντασίες, κακίες, ἐγωιστικὰ σχέδια, ζήλειες, ἀπογοητεύσεις, ἀπελπισίες… Πῆτε μου, ἀδέρφια μου, τί σκέπτεστε, νὰ σᾶς πῶ τί εἴστε. Διότι τὰ λόγια καὶ οἱ ἐξωτερικὲς ἐκδηλώσεις κινοῦνται ἀπὸ ἐσωτερικὲς σκέψεις καὶ διαθέσεις. Ὅπως λέει κάποιος νεώτερος φιλόσοφος, ἡ πονηρὴ καὶ ἁμαρτωλὴ σκέψι εἶνε αὐτοκτονία τῆς ψυχῆς. Ἀπὸ τοὺς λογισμοὺς ἐξαρτῶνται ὅλα.

√ Ὅτι ὑπάρχει λοιπὸν δαιμονικὸς κόσμος τὸ μαρτυρεῖ ἡ συνείδησί μας. Τὸ μαρτυροῦν ἀκόμη **ἐγκλήματα**, ποὺ διαπράττουν ἀποφώλια τέρατα καὶ φρίττει καὶ ἀπορεῖ ἡ κοινὴ γνώμη, πῶς ἕνας ἄνθρωπος καταντᾷ νὰ γίνῃ ἀγριώτερος κι ἀπὸ τὰ θηρία τῆς ζούγκλας. Ὑπόδικος δράστης ἀγρίου ἐγκλήματος ἀναγκάζεται ἐνώπιον τῶν δικαστῶν του νὰ ὁμολογῇ· Δὲν τό ᾽θελα αὐτὸ ποὺ ἔκανα, **ὁ διάβολος μ᾽ ἔβαλε νὰ τὸ κάνω…**

√ Δὲν θὰ παραλείψω ὅμως ν᾽ ἀναφέρω ὅτι τὴν ὕπαρξι δαιμονικοῦ κόσμου μαρτυροῦν ἐπίσης **ὁ πνευματισμὸς καὶ τὰ μέντιουμ**. Δὲν θὰ ἐπεκταθῶ ἐδῶ. Τί εἶνε πνευματισμός; Εἶνε μιὰ νέα Πυθία τῶν Δελφῶν, μιὰ ἀναβίωσι τῆς εἰδωλολατρίας, δηλαδὴ νεκρομαντία (βλ. Λ τῆς Ὀδυσσείας), ἐπικοινωνία μὲ ὕποπτα, σκοτεινὰ κι ἀκάθαρτα πνεύματα ποὺ ἐμφανίζονται μὲ τὸ προσωπεῖο προσφιλῶν νεκρῶν, σπουδαίων προσωπικοτήτων καὶ ἁγίων· εἶνε θρησκεία, ποὺ ἀντὶ γιὰ ἱερεῖς ἔχει τὰ μέντιουμ καὶ ἀντὶ γιὰ ἁγία τράπεζα ἔχει μία *«τράπεζα δαιμονίων»* (Α΄ Κορ. 10,21), γύρω ἀπ᾽ τὴν ὁποία μαζεύονται νύχτα τὰ θύματα τῆς ἀπάτης καὶ περιμένουν τὴν ἐπίσκεψι τοῦ ἑωσφόρου· κι αὐτὸς διὰ τῶν μέντιουμ (ἀνθρώπων, γυναικῶν ἢ καὶ ἀντρῶν, ποὺ εἶνε ὄργανά του) ἐξερεύγεται - λέει τοὺς χρησμούς του ἀνακατεύοντας μὲ τὸ ψέμα καὶ μερικὲς ἀλήθειες γιὰ νὰ ἐξαπατᾷ τοὺς ἀφελεῖς. Δηλητήριο τοῦ σατανᾶ εἶνε ὁ πνευματισμός. Ἐναντίον του ὑπάρχει καὶ καταδικαστικὴ ἀπόφασι τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (βλ. περ. «Σπίθα» φ. 148/Ὀκτ. 1953). Τὰ μέντιουμ εἶνε **σαφὴς ἀπόδειξις ὅτι ὑπάρχουν δαιμόνια**.

√ Γιὰ τὸν Χριστιανὸ βέβαια, καὶ ἂν ὅλα αὐτὰ δὲν φανοῦν ἀρκετά, ἀρκεῖ ἡ μαρτυρία τοῦ **σημερινοῦ εὐαγγελίου** (βλ. Λουκ. 8,26-39), ποὺ βεβαιώνει τὴν ὕπαρξι τῶν δαιμόνων. Καὶ ὄχι μόνο αὐτό· ὅλη **ἡ ἁγία Γραφὴ καὶ ἡ ἱερὰ παράδοσις** ὁμιλοῦν περὶ δαιμόνων. **Τί μᾶς λένε δηλαδή**;

Οἱ δαίμονες δὲν ἦταν ἀνέκαθεν πνεύματα πονηρά. Στὴν ἀρχὴ ἦταν ἄγγελοι φωτεινοί. Ὁ δὲ ἀρχηγός τους, ὁ σατανᾶς, ἦταν ὁ ἑωσφόρος, τὸ λαμπρότερο ἄστρο. Ἀλλὰ **ὁ σατανᾶς ἔπεσε** κατὰ τὰς Γραφάς (βλ. Ἡσ. 14,13-14). Τί ἁμαρτία ἔκανε ὁ διάβολος; πορνεία, μοιχεία; Μικρὰ εἶν' αὐτά, τὸ μεγαλύτερο ἁμάρτημα εἶνε ἡ ὑπερηφάνεια· **ἡ ὑπερηφάνεια λοιπὸν ἔρριξε τὸν ἑωσφόρο**. Κι αὐτὸς μετά, ἀπὸ τὴν κακία του, ἔρριξε καὶ τοὺς πρωτοπλάστους στὸ προπατορικὸ ἁμάρτημα· ἀλλ' οὐσία τοῦ προπατορικοῦ ἁμαρτήματος εἶνε – τί· ἡ ὑπερηφάνεια. Ἀφαιρέστε τὴν ὑπερηφάνεια καὶ γαλήνη θὰ ἐπέλθῃ στὸν κόσμο.

Ὑπερηφανεύτηκε ὁ σατανᾶς. Σκέφτηκε νὰ γίνῃ σὰν τὸ Θεό. Εἶπε μέσα του· *«Εἰς τὸν οὐρανὸν ἀναβήσομαι, …ἔσομαι ὅμοιος τῷ Ὑψίστῳ»*, θ' ἀνεβῶ στὸν οὐρανό, θὰ γίνω ὅμοιος μὲ τὸν Ὕψιστο (Ἡσ. ἔ.ἀ.). Καὶ μόλις σκέφτηκε ἔτσι, ἀμέσως **κατρακύλισε**· ὁ φωτεινὸς ἄγγελος ἔγινε σκοτεινὸς διάβολος καὶ ἀρχηγὸς τῶν πονηρῶν πνευμάτων. Καὶ ἔκτοτε δὲν ἡσυχάζει· **ταράζει τὸν κόσμο**.

Πῶς δρᾷ; Στὸν *Βίον* τοῦ μεγάλου Ἀντωνίου, ποὺ ἔγραψε ὁ μέγας Ἀθανάσιος (βλ. P.G. 26,836-976B), παρακολουθοῦμε τὴν πάλη τοῦ ἀγαθοῦ μὲ τὸ πονηρὸ πνεῦμα, τοῦ ἁγίου ἀσκητοῦ μὲ τὸν διάβολο. Ὁ ὅσιος πατὴρ βγῆκε στὴν ἔρημο, ἀσκήτευε καὶ προσευχόταν. Ἐκεῖ δέχτηκε ἐπιθέσεις μὲ ἀκάθαρτους λογισμούς, μὲ φαντασίες ἀπρεπεῖς, μὲ ἀπατηλὲς φωνές, ψεύτικα ὁράματα, εἰκονικὲς παραστάσεις καὶ μεταμορφώσεις σὲ ἄγρια θηρία καὶ ἑρπετά, μὲ τρομακτικοὺς θορύβους. Μιὰ φορὰ τὸ κελλί του σειόταν ἀπὸ ἐπιδρομὴ τῶν δαιμόνων· ὁ ἅγιος ἐπικαλέστηκε τὴ θεία βοήθεια μὲ τὸ *«Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με»*, ἔδεσε τὸν διάβολο, τὸν ἀνέκρινε καὶ τὸν ὑποχρέωσε ἐν ὀνόματι Ἰησοῦ Χριστοῦ νὰ φανερώσῃ τί παγίδες στήνει καὶ πῶς ἐξαπατᾷ καὶ γκρεμίζει τὰ θύματά του. Ὁ κόσμος βλέπετε κοιμᾶται, οἱ κληρικοὶ ἀδιαφοροῦμε, οἱ φρουροὶ τῆς τάξεως ἀμελοῦν, ἀλλὰ οἱ δαίμονες δὲν ἡσυχάζουν· ἀναπτύσσουν δραστηριότητα· σπέρνουν στὰ ἀντρόγυνα διαζύγια, στὶς οἰκογένειες διχασμό, στὰ παιδιὰ καὶ τοὺς νέους αὐθάδεια καὶ ἀσέβεια, στὰ σχολεῖα ἀμέλεια καὶ ὀκνηρία, στὰ δικαστήρια ἀδικία καὶ ψευδορκία, στὸ ἐμπόριο καὶ τὴν ἀγορὰ αἰσχροκέρδεια καὶ κλοπή…

* * *

Μετὰ ἀπὸ αὐτὰ **ποιός**, ἀδελφοί μου, **μπορεῖ ν' ἀμφισβητήσῃ** ὅτι ὑπάρχει δαιμονικὸς κόσμος;

–Ἀλλὰ γιατί, θὰ μὲ ῥωτήσετε, ἐπιμένεις στὸ ζήτημα αὐτό; **γιατί κάνεις τόσο κόπο ν' ἀποδείξῃς** ὅτι ὑπάρχει δαιμονικὸς κόσμος;

Αὐτό, ἀγαπητοί μου, ἔχει «στρατηγική» σημασία. Τί ἐννοῶ; Ὅταν ἕνας ἐχθρὸς καταφέρῃ, ὁ ἀντίπαλος νὰ τὸν χάσῃ ἀπὸ ᾽μπρός του, νὰ γίνῃ ἀθέατος καὶ νὰ τὸν νομίζουν ἀνύπαρκτο, τότε γίνεται πολὺ ἐπικίνδυνος· καὶ ὅταν ἕνας Χριστιανὸς βαυκαλίζεται ὅτι δὲν ὑπάρχουν δαίμονες, ὅτι δὲν τὸν ἀπειλεῖ κανείς, τότε ὁ διάβολος ἐπιτυγχάνει τὸ στόχο του· ὅταν ὅμως ὁ πιστὸς ξέρῃ τὸν ἐχθρό του, τότε προστατεύεται, ἀμύνεται, νικᾷ. Ἡ ὑποτίμησις τοῦ ἐχθροῦ πληρώνεται ἀκριβά, ἔχει ὡς συνέπεια τὴν ἧττα. **Μὴν ὑποτιμήσετε τὴ δύναμι τοῦ διαβόλου**· ἀλλοίμονό μας ἂν τὸν νομίσουμε εὐκαταφρόνητο.

–**Τέτοια δύναμι λοιπὸν ἔχει ὁ σατανᾶς;** θὰ πῆτε· παντοῦ κυριαρχεῖ; παντοδύναμος εἶνε;

Ὄχι· **ὁ σατανᾶς δὲν εἶνε παντοδύναμος**. Ἀλλοίμονο ἂν ἦταν ἔτσι. Ἂν ὁ σατανᾶς καὶ τὰ ὄργανά του εἶχαν τὴ δύναμι νὰ κάνουν ὅ,τι θέλουν, τότε θὰ εἶχαν καταστρέψει τὰ πάντα· θὰ ἔκαιγαν ὅλα τὰ δάση, θὰ ξήραιναν ὅλες τὶς λίμνες, θὰ σκότωναν ὅλα τὰ ζῷα, θὰ ἔπνιγαν ὅλο τὸν κόσμο. Δὲν εἶνε λοιπὸν παντοδύναμος· **παντοδύναμος εἶνε μόνο ὁ Χριστός μας**, ὁ νικητὴς τοῦ ᾅδου καὶ τοῦ θανάτου, ὁ κυβερνήτης ὅλου τοῦ σύμπαντος.

Διαβάστε, παρακαλῶ, στὸ Εὐαγγέλιο τὴν περικοπὴ γιὰ τοὺς **τρεῖς πειρασμοὺς** ποὺ νίκησε ὁ Κύριος **στὴν ἔρημο**· τὸ πρῶτο δαιμόνιο ἦταν τοῦ φαγητοῦ καὶ τῆς ἡδονῆς, τὸ δεύτερο τῆς δόξης, καὶ τὸ τρίτο τοῦ πλούτου καὶ τῆς ἐξουσίας (βλ. Ματθ. 4,1-11). Ἀλλὰ ἡ μεγάλη καὶ ὁριστικὴ νίκη καὶ ὁ θρίαμβος τοῦ Χριστοῦ ἦταν **ἐπὶ τοῦ σταυροῦ στὸ Γολγοθᾶ** (βλ. Κολ. 2,14-15). Ὅπως λοιπὸν ὁ Χριστὸς νίκησε τότε τὰ δαιμόνια, ἔτσι δίνει καὶ στὸν πιστὸ δοῦλο του τὴ δύναμι νὰ τὰ νικᾷ καὶ αὐτός.

Σήμερα τὸ δαιμόνιο ποὺ φαίνεται νὰ κυριαρχῇ εἶνε τὸ **δαιμόνιο τῆς σαρκός**, τοῦ σέξ. Αὐτὸ –θυμηθῆτε τὸ λόγο μου– θὰ γίνῃ ὁ τάφος τοῦ δυτικοῦ πολιτισμοῦ. Χαίρονται οἱ σκοτεινὲς δυνάμεις βλέποντας τοὺς λαοὺς νὰ ἐκφυλίζωνται, νὰ γίνωνται δοῦλοι τῆς σαρκός, τῆς γαστρὸς καὶ τῶν ὑπογαστρίων· διότι ἔτσι εἶνε δύσκολο ἢ καὶ ἀδύνατον νὰ ὑψώσῃ ὁ θνητὸς τὸ νοῦ του στὸ Θεό, νὰ *«φρονῇ τὰ ἄνω»* (ἔ.ἀ. 3,1). Ὑπάρχουν βέβαια καὶ ἄλλοι δαίμονες· καὶ ὁ πιὸ ἐπικίνδυνος ἀπ' ὅλους εἶνε, ὅπως εἴπαμε, **ὁ δαίμων τῆς ὑπερηφανείας**.

Ποιός θὰ τὰ νικήσῃ; **Μόνο ὁ Χριστὸς καὶ ὁ πιστὸς** στὸ Χριστό. Κάποτε οἱ ἀπόστολοι ρώτησαν τὸν Κύριο γιὰ ἕνα δαιμόνιο· –Γιατί ἐμεῖς δὲν μπορέσαμε νὰ τὸ βγάλουμε; Καὶ ὁ Χριστὸς τοὺς ἀπήντησε· –*«Διὰ τὴν ἀπιστίαν ὑμῶν»*. Ἂν ἔχετε λίγη θερμὴ πίστι, ἕνα γραμμάριο, ἕνα ἠλεκτρόνιο θερμῆς πίστεως, καὶ βουνὰ θὰ μετακινήσετε. Οἱ δαίμονες ἐκδιώκονται μόνο *«ἐν προσευχῇ καὶ νηστείᾳ»* (Ματθ. 17,20-21). Νά τὰ ὅπλα σας· **πίστι, προσευχή, νηστεία**. Μ' αὐτὰ νίκησαν οἱ ἅγιοι.

Δῶστε μου λίγη τέτοια πίστι καὶ θὰ δῆτε πάλι, ὅτι *«αὕτη ἐστὶν ἡ νίκη ἡ νικήσασα τὸν κόσμον, ἡ πίστις ἡμῶν»* (Α' Ἰω. 5,4). Ἡ πίστι στὸ Χριστὸ νικᾷ τὰ δαιμόνια οἱουδήποτε χρώματος. Ὅταν αὐτὴ κυριαρχήσῃ στὸν κόσμο, θὰ ὑψωθῇ ἡ λευκὴ σημαία τῆς εἰρήνης τοῦ Ἐσταυρωμένου· ᾧ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων· ἀμήν!

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία ἀγνοουμένη ἀπὸ τὸν Κατάλογο, ποὺ ἔγινε στὸν ἱ. ναὸ Ἁγ. Παντελεήμονος (;) Φλωρίνης τὴν 22-10-1978 πρωί, μὲ δικό μας τίτλο. Καταγραφὴ καὶ σύντμησις 15-9-2023.

Τὸ φυλλάδιο διανέμεται ἀπὸ τὸν Ἱεραποστολικὸ Σύλλογο Κυριακή, τηλ: 23510 22183 – Κατερίνη,
μὲ τὴν εὐλογία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.
Στὸ διαδίκτυο στὸν ἱστότοπο: http://iskiriaki.com

ΚΥΡΙΑΚΗ
ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 –imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ΄ - Ἔτος Μ΄ Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2592	Κυριακὴ Ζ΄ Λουκᾶ (Λουκ. 8,41-56) 29 Ὀκτωβρίου 2023	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

Ποιός ἀγγίζει τὸ Χριστό; Ἐλάχιστοι!

«Καὶ εἶπεν ὁ Ἰησοῦς· Τίς ὁ ἁψάμενός μου;» (Λουκ. 8,45)

Μία ἀπὸ τὶς πέντε αἰσθήσεις τοῦ ἀνθρώπου, ἀγαπητοί μου, εἶνε καὶ **ἡ ἀκοή**. Τὸ αὐτὶ εἶνε ἕνα θαυμαστὸ ὄργανο ποὺ προκαλεῖ κατάπληξι. Ὅταν κάποιου μειωθῇ ἡ ἀκοὴ καὶ τρέχῃ στοὺς γιατρούς, τότε ἐκτιμᾶ τὴν ἀξία της. Ῥαντὰρ εἶνε τὸ αὐτί· τίποτα δὲν εἶνε τὸ τεχνητὸ ῥαντὰρ μπροστὰ στὴν ἀκοὴ μὲ τὴν ὁποία εἴμαστε ἐφωδιασμένοι.

Μὲ τὴν ἀκοὴ **ἀκοῦμε** τὴν πνοὴ τοῦ ἀνέμου ποὺ σείει τὰ φύλλα, τὸ φλοῖσβο τῆς ἀκρογιαλιᾶς, τὸ κελάδημα τῶν πουλιῶν, τὶς κιθάρες - τὰ ὄργανα ποὺ παίζουν μουσική· ἀκοῦμε τὴ φωνὴ τῆς μάνας, τοῦ δασκάλου καὶ καθηγητοῦ. Μὲ τὴν ἀκοὴ ὁ ἄνθρωπος λαμβάνει γνῶσι ἑνὸς μεγάλου μέρους τῆς ἐπιστήμης.

Ἀκοῦμε τόσα ὡραῖα. Καὶ πάνω ἀπ᾽ ὅλα – ποιό· *«Καὶ ὑπὲρ τοῦ καταξιωθῆναι ἡμᾶς τῆς ἀκροάσεως τοῦ ἁγίου Εὐαγγελίου»* (ὄρθρ.)· μᾶς ἀξιώνει ὁ Θεὸς στὴν ἐκκλησιὰ ν᾽ ἀκοῦμε **τὸ ἱερὸ καὶ ἅγιο Εὐαγγέλιο!** Ἡ ὥρα ἐκείνη εἶνε μεγάλη.

Ἔχουμε συναίσθησι; Οἱ Σλάβοι, παρ᾽ ὅλη τὴν ἀθεΐα ποὺ πέρασαν, τὴν ὥρα τοῦ εὐαγγελίου γονατίζουν, καὶ μὲ τὴ στάσι αὐτὴ τί λένε· Σ᾽ εὐχαριστοῦμε, Κύριε, ποὺ μᾶς ἔδωσες αὐτιὰ καὶ μᾶς ἀξιώνεις ν᾽ ἀκοῦμε τὸ Εὐαγγέλιό σου.

Ἐμεῖς τί κάνουμε ἄραγε; Ὁ Κύριος εἶπε ἐντόνως· *«Ὁ ἔχων ὦτα ἀκούειν ἀκουέτω»*, ὅποιος ἔχει αὐτιὰ ἂς ἀκούῃ (Ματθ. 11,15· 13,9.43. Μᾶρκ. 4,9, βλ. & 23· βλ. & 7,16 Λουκ. 8,8· 14,35. βλ. Ἀπ. 2,7) καὶ *«Μακάριοι οἱ ἀκούοντες τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ φυλάσσοντες αὐτόν»*, εὐτυχισμένοι ὅσοι ἀκοῦνε μὲ προθυμία τὸν θεῖο λόγο ἀλλὰ καὶ τὸν τηροῦν μὲ συνέπεια (Λουκ. 11,28). Αὐτιὰ σωματικὰ ἔχουμε· **αὐτιὰ πνευματικά;**

Μ᾽ αὐτὲς τὶς προϋποθέσεις ἂς δοῦμε τώρα **τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο** (βλ. Λουκ. 8,41-56), ποὺ διηγεῖται **δύο θαύματα**, ἀπὸ τὰ ἄπειρα ποὺ ἔκανε καὶ κάνει ὁ Κύριός μας. Τὸ ἕνα εἶνε ἀπ᾽ τὰ πιὸ μεγάλα, **ἀνάστασι νεκροῦ**· ἀνέστησε τὴν κόρη τοῦ ἀρχισυναγώγου Ἰαείρου. Τὸ ἄλλο εἶνε **θεραπεία** μιᾶς χρονίας μεγάλης **ἀσθενείας**. Ὑπὸ ποῖες συνθῆκες ἔγιναν;

* * *

√ Ὁ Χριστὸς περιοδεύοντας πέρασε ἀπὸ τὴν περιοχὴ τῶν **Γαδαρηνῶν**, ὅπου τοῦ ἔδειξαν ἀγένεια καὶ τὸν ἔδιωξαν. Φεύγει καὶ γυρίζει στὴ **Γαλιλαία**. Ἐδῶ τὸν ὑποδέχεται πλῆθος λαοῦ· ὅλοι αὐτοὶ θέλουν νὰ τὸν δοῦν, νὰ τὸν ἀκούσουν. Τὸν κυκλώνουν καὶ **συνωστίζονται** γύρω του.

Σὲ μιὰ στιγμὴ σταματάει καὶ στρέφοντας τὸ βλέμμα γύρω ῥωτάει· –**Ποιός μὲ ἄγγιξε;** Οἱ μαθηταί του ἀποροῦν τί ἐννοεῖ, γιατὶ ὄχι ἕνας ἀλλὰ πλῆθος ἄνθρωποι, μικροὶ - μεγάλοι, τὸν ἀγγίζουν· ὅλοι σπρώχνουν νὰ πᾶνε κοντά του. Μὲ τὸ στόμα τοῦ Πέτρου ἀποκρίνονται· –Μά, Κύριε, ἐδῶ τόσος κόσμος σὲ πιέζει, πάει νὰ σὲ λειώσῃ, καὶ λὲς «Ποιός μὲ ἄγγιξε;»; Ὁ Χριστὸς ὅμως ἐπιμένει· –Κάποιος μὲ ἄγγιξε· γιατὶ ἐγὼ ἔνιωσα κάποια δύναμι νὰ βγαίνῃ ἀπὸ μένα. Τότε παρουσιάζεται μπροστά του **μιὰ γυναίκα**· πέφτει τὸν προσκυνᾷ κ᾽ ἐκεῖ μπροστὰ σὲ ὅλους ἀποκαλύπτει· –Κύριε, λέει, ἐγὼ εἶμαι ποὺ σὲ ἄγγιξα· συχώρεσέ με ποὺ ἔκανα αὐτὸ τὸ τόλμημα. Ἤμουν μιὰ δυστυχισμένη ἄρρωστη· 12 χρόνια ἔπασχα ἀπὸ γυναικεία πάθησι, αἱμορραγία, στράγγισα πιά. Πῆγα σὲ γιατρούς, πῆρα φάρμακα, ξώδεψα μιὰ περιουσία. Ἀποτέλεσμα; Τίποτα· καὶ κινδύνευα νὰ πεθάνω. Μὰ ὅταν ἄκουσα ὅτι ἔρχεσαι, εἶπα μέσα μου· Ὁ Χριστὸς θὰ μὲ κάνῃ καλά! Πλησίασα πίσω σου μὲ τὴν πίστι, πὼς ἂν ἀγγίξω τὴν ἄκρη ἔστω τοῦ ῥούχου σου θὰ γειάνω. Καὶ μόλις σὲ ἄγγιξα **θεραπεύτηκα.** Χίλιες δόξες νά ᾽χῃς!…

Στὴν αἱμορροοῦσα θὰ ἐπανέλθουμε.

√ Ἐν συνεχείᾳ πῆγε **στὸ σπίτι τοῦ Ἰαείρου**. Βρῆκε νεκρὸ πλέον τὸ κορίτσι του κι ὅλους νὰ κλαῖνε. –Μὴν κλαῖτε, τοὺς λέει· δὲν πέθανε, **κοιμᾶται**. Ἐκεῖνοι, ἄκου, διέκοψαν τὸ κλάμα νὰ τὸν περιγελάσουν – τόσο σίγουροι ὅτι ἡ κόρη πέθανε.

Ἔχει σημασία ἡ λέξι ποὺ εἶπε, «κοιμᾶται». Οἱ πιστοὶ ἔτσι βλέπουν τὸ θάνατο. Σύγκρινε τώρα τὴ δική μας **ἀπιστία**. Πῶς λέμε τὸ μέρος ποὺ θάβονται οἱ νεκροί; Νεκροταφεῖο. Μὰ τὸ ***νεκροταφεῖο*** εἶνε γιὰ τοὺς ἀπίστους, ἐνῷ γιὰ τοὺς πιστοὺς λέγεται ***κοιμητήριο***, κ᾽ ἐπάνω στὸ σταυρὸ τοῦ τάφου γράφουν *«ἐκοιμήθη»*. Ὁ θάνατος, ὅπως δίδασκε ὁ ἅγιος Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός, εἶνε ἕνας μεγάλος ὕπνος· κι ὁ ὕπνος ἕνας μικρὸς θάνατος (Δ΄ 176). Κάθε φορὰ ποὺ κοιμόμαστε, γιὰ λίγο πεθαίνουμε· ἀλλ᾽ ὅσο εἶσαι βέβαιος ὅτι μετὰ ἀπὸ ἕναν

ὕπνο θὰ ξυπνήσῃς, τόσο βέβαιος νά ’σαι κι ὅτι μετὰ τὸ θάνατο θ’ ἀναστηθῇς. Ἡ μάνα ποὺ βλέπει τὸ παιδὶ νὰ κοιμᾶται στὴν κούνια δὲν κλαίει, χαίρεται· κ’ ἐμεῖς μὴν κλαῖμε ἀπαρηγόρητα τοὺς νεκρούς μας, γιατὶ δὲν χάθηκαν, θ’ ἀναστηθοῦν.

Αὐτὸ μᾶς δίδαξε σήμερα ὁ Χριστός. Τοὺς βγάζει ὅλους ἔξω, πιάνει τὸ χέρι τῆς κόρης καὶ φωνάζει· *«Ἡ παῖς, ἐγείρου»*· κόρη, σήκω. Κ’ ἐπέστρεψε στὸ σῶμα ἡ ψυχή· **τὴν ἀνέστησε!** Τὴν ξύπνησε ἀπ’ τὸ θάνατο τόσο εὔκολα, ὅπως τὴν ξυπνοῦσε ἡ μητέρα της ἀπὸ τὸν ὕπνο.

Αὐτὸ ποὺ εἶπε ὁ Χριστὸς σ’ αὐτὴ τὴν κόρη, θὰ ἀκουστῇ στὸ τέλος σὲ ὅλο τὸν κόσμο· **Νεκροί, ἀναστηθῆτε!** Ὁ Χριστιανὸς τί ὁμολογεῖ· *«Προσδοκῶ ἀνάστασιν νεκρῶν»* (Σύμβ. πίστ. 11). Ὅποιος ἀρνεῖται τὴν ἀνάστασι τῶν νεκρῶν, δὲν εἶνε Χριστιανός. Πιστεύουμε. Ὅσο εἶνε βέβαιο ὅτι αὔριο εἶνε Δευτέρα, τόσο βέβαιοι νὰ εἴμαστε ὅτι θὰ ἔρθῃ καὶ ἡ Δευτέρα Παρουσία, κατὰ τὴν ὁποία θ’ ἀναστηθοῦν ὅλοι οἱ νεκροί.

* * *

Ἀλλ’ ἂς ἐπιστρέψουμε στὴν αἱμορροοῦσα. Πλήθη λαοῦ πλησιάζουν κι ἀγγίζουν τὸ Χριστό, ἐκεῖνος ὅμως μόνο γιὰ μιά γυναῖκα λέει, ὅτι ἀπέσπασε δύναμι ἀπὸ αὐτόν. Δὲν εἶνε περίεργο; Ἐ, αὐτὸ ποὺ ἔγινε ἐκεῖ τότε, συμβαίνει **καὶ σήμερα**. Πλήθη ἐκκλησιάζονται, μετέχουν σὲ πανηγύρια, ἀκοῦνε, ἀνάβουν κεριά· **ποιός ὅμως ἀγγίζει τὸ Χριστό;** ποιά εἶνε ἡ οὐσιαστικὴ ἐπαφή, ἡ ζωοποιὸς μετάγγισι χάριτος, ἡ ἀληθινὴ ὠφέλεια;

Ἀμφιβάλλω ἂν μέσ’ στοὺς 100, μέσ’ στοὺς 1.000, μέσ’ στοὺς 10.000 **ὑπάρχῃ ἕνας** σὰν τὴν αἱμορροοῦσα, ἕνας ποὺ νὰ βγαίνῃ ἀλλοιωμένος, λυτρωμένος καὶ θεραπευμένος ἀπὸ τὴ θεία λειτουργία καὶ τὴ λατρεία γενικά.

Πῶς πλησιάζουν; πῶς μετέχουν, τί αἰσθάνονται, τί ζοῦν μέσα τους; Μπαίνουν στὴν ἐκκλησία; Τίποτα· οὔτε τὸ σταυρό τους καλὰ - καλὰ δὲν ξέρουν νὰ κάνουν. Ἀκοῦνε *«Εὐλογημένη ἡ βασιλεία...»*; Τίποτα· οὔτε λίγο τὴν κεφαλή τους δὲν σκύβουν. Προχωρεῖ ἡ λειτουργία, ἀκούγεται ὁ ἀπόστολος, τὸ εὐαγγέλιο; Μένουν σὰν τὸ ξύλο καὶ τὸ μάρμαρο, ἀδιάφοροι, δὲν συγκρατοῦν τίποτα· παρόντες τῷ σώματι, ἀπόντες τῷ πνεύματι. Παρακολουθοῦν μόνο ὅ,τι βλέπουν τὰ ὑλικὰ μάτια, χαζεύουν· τίποτ’ ἄλλο πέρα ἀπ’ αὐτά. Ἀκοῦνε μόνο μὲ τ’ αὐτιὰ τοῦ σώματος, ἡ ψυχὴ δὲν ἀκούει τίποτα. Πολὺ σπανίως θὰ δῇς μιὰ ψυχή, ποὺ νὰ βρίσκεται μέσ’ στὴν ἐκκλησία καὶ νὰ παρακολουθῇ μὲ πίστι, νὰ ζῇ μὲ συναίσθησι τὴ θεία λειτουργία, νὰ προσεύχεται μὲ τὴν καρδιά. **Ἐντελῶς τυπικὴ εἶνε ἡ παρουσία στὸ ναό**.

Ἡ κατάστασι αὐτὴ θυμίζει ἕνα ἀνέκδοτο. Κάποιος **ἀσκητὴς** μὲ διορατικὸ χάρισμα στάθηκε τὴν Κυριακὴ ἔξω ἀπὸ τὸ ναὸ τῆς ἐνορίας. Ἀφοῦ χτύπησε ἡ καμπάνα κι ἄρχισαν νά ’ρχωνται οἱ Χριστιανοί, αὐτὸς τοὺς παρατηροῦσε καὶ καταλάβαινε τὴν πνευματικὴ κατάστασι τοῦ καθενός. Γυναῖκες, ἄντρες, παιδιὰ καὶ νέοι ἔμπαιναν· γέμισε ἡ ἐκκλησία. Μὲ τὸ χάρισμα ποὺ εἶχε εἶδε ὅτι, μπαίνοντας, ὅλοι ἦταν μαῦροι. Ὅταν ὁ παπᾶς εἶπε τὸ *«Δι’ εὐχῶν...»*, ὁ ἀσκητὴς βγῆκε, στάθηκε πάλι ἐκεῖ καὶ παρατηροῦσε. Οἱ Χριστιανοὶ πῆραν ἀντίδωρο κ’ ἔβγαιναν. Πάλι ὅμως ἦταν μαῦροι. **Μαῦροι μπῆκαν, μαῦροι ἔβγαιναν**. Πολὺ λυπήθηκε κ’ ἔκλαψε ὁ ἀσκητής. Μόνο κάποιον ἀπὸ τοὺς τελευταίους εἶδε νὰ βγαίνῃ **ἄσπρος σὰν τὸ χιόνι**. Θαύμασε ὁ γέροντας καὶ δόξασε τὸ Θεό. Τὸν πλησιάζει, τοῦ πιάνει κουβέντα, κ’ ἐκεῖνος τοῦ εἶπε· Ἐγὼ εἶμαι πολὺ ἁμαρτωλός, ἔκανα τοῦ κόσμου τὶς ἀδικίες· μὰ σήμερα, ἀκούγοντας τὴν καμπάνα, δὲν ξέρω τί μ’ ἔκανε καὶ ἦρθα. Κι ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ μπῆκα δὲν ἔπαψα νὰ κλαίω λέγοντας· **Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με...** Νάτος λοιπόν· αὐτὸς μαῦρος μπῆκε - ἄσπρος βγῆκε, ἕνας μέσ’ στοὺς χίλιους. Αὐτὸ εἶνε.

Διαφορετικά, τί νὰ τὸν κάνῃς τὸν ἐκκλησιασμό; Εἶδες ποὺ ἡ Ἐκκλησία μᾶς λέει *«Τὰς θύρας, τὰς θύρας· ἐν σοφίᾳ πρόσχωμεν»*; (θ. Λειτ.). Τί σημαίνει αὐτό; Παλαιὰ ὑπῆρχε τάξι. Στεκόταν στὴν πόρτα κάποιος καὶ δὲν ἐπέτρεπε νὰ μπῇ ὁ καθένας. Ἔμπαιναν λίγοι, ἐλάχιστοι. *«Ὅσοι πιστοί»* (θ. Λειτ.). **Τώρα** μπαίνουν ὅλοι στὸ ναό, κι ὁ ἕνας βγάζει τὸ ρολόι του νὰ δῇ τί ὥρα εἶνε, κ’ οἱ ἄλλοι παραπονοῦνται «Ἀργεῖ ὁ παπᾶς», «ἀργεῖ ὁ ψάλτης», «ἀργεῖ ὁ κήρυκας». **Ὁ νοῦς εἶνε ἀλλοῦ**. Κ’ ἔτσι καμμιά ὠφέλεια δὲν ἀποκομίζουμε.

Ἂν θέλουμε νὰ μποῦμε στὸ κλῖμα τῆς θείας χάριτος καὶ νὰ πάρουμε τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ, νὰ μοιάσουμε στὴ γυναῖκα τοῦ σημερινοῦ εὐαγγελίου· Ὅποιος ἀπέκτησε μάτια καὶ αὐτιὰ πνευματικά, καρδιὰ εὐαίσθητη, αὐτὸς ἀγγίζει ἀληθινὰ τὸ Χριστό. Γιατὶ **ὁ Χριστὸς εἶνε παρὼν** στὰ τροπάρια τοῦ ψάλτη, στὶς εὐχὲς τοῦ ἱερέως, στὶς αἰτήσεις τοῦ διάκου, στὰ ἀναγνώσματα τοῦ ἀποστόλου καὶ τοῦ εὐαγγελίου, καὶ ἐξαιρέτως στὴν θεία κοινωνία. Μιὰ εὐχὴ τῆς θείας Μεταλήψεως λέει καὶ γιὰ τὴν αἱμορροοῦσα· *«Ἡ μὲν τοῦ κρασπέδου σου ἁψαμένη εὐχερῶς τὴν ἴασιν ἔλαβεν, ...ἐγὼ δὲ ὁ ἐλεεινὸς (= ἀξιολύπητος) ὅλον σου τὸ σῶμα τολμῶν δέξασθαι μὴ καταφλεχθείην»* (εὐχ. Θ’). Ἡ γυναίκα αὐτή, λέει, τὴν ἄκρη τοῦ ἐνδύματός σου ἄγγιξε κι ἀμέσως θεραπεύτηκε, ...κ’ ἐγὼ ὁ ἄθλιος, ποὺ δὲν ἀγγίζω τὸ ἔνδυμά σου ἀλλὰ τολμῶ καὶ δέχομαι ὅλο τὸ σῶμα σου, σὲ παίρνω ὁλόκληρον μέσα μου, **μὴν κατακαῶ**.

* * *

Νὰ ἐξετάζουμε, ἀδελφοί μου, προσεκτικὰ τὸν ἑαυτό μας. **Νὰ μετέχουμε μὲ πίστι στὴ λατρεία, ὄχι ἀπὸ συνήθεια**. Ἂν ἐρχώμαστε τυπικά, φοβᾶμαι μήπως κάποτε στερηθοῦμε τὴν ἐκκλησία, ὅπως ἔγινε στὴν Ἀλβανία. Νὰ συναισθανώμαστε βαθειὰ τὴν ἀθλιότητά μας καὶ τὸ μεγαλεῖο τοῦ Χριστοῦ καὶ ἔτσι νὰ μπαίνουμε στὴν ἐκκλησία, γιὰ νὰ λαμβάνουμε τὴ χάρι τοῦ Θεοῦ· ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία, ποὺ ἔγινε στὸν ἑορτάζοντα ἱ. ναὸ Ἁγ. Ταξιαρχῶν Οἰκισμοῦ Δ.Ε.Η. Πτολεμαΐδος τὴν 8-11-1987 πρωί, μὲ νέο τώρα τίτλο. Καταγραφὴ καὶ σύντμησις 19-9-2023.

Τὸ φυλλάδιο διανέμεται ἀπὸ τὸν Ἱεραποστολικὸ Σύλλογο Κυριακή, τηλ: 23510 22183 – Κατερίνη,
μὲ τὴν εὐλογία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.
Στὸ διαδίκτυο στὸν ἱστότοπο: http://iskiriaki.com